

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DĂNILĂ, DAN

Elegii pozitive / Dan Dănilă. - București : Eikon, 2020
ISBN 978-606-49-0400-3

821.135.1

Coperta: Dan Dănilă, cu un portret de Vasile Mureșan-Murivale

Editor: Valentin Ajder

DAN DĂNILĂ

ELEGII POZITIVE

E I K O N

București, 2020

Dimineată târzie (Editura Limes, Cluj 2013)
Ispita labirintului (Editura Karth, București 2014)
Aerul călătoriilor (Editura Cenaclul de la Păltiniș, Sibiu 2015)
Orașe ascunse (Editura Armanis, Sibiu 2016)
POEMS (1973-2013) (Editura Armanis, Sibiu 2018)
Jurnalul lui Ulise (Editura Armanis, Sibiu 2019).

A publicat de asemenea volume de traduceri:

Wolf von Aichelburg, Gedichte / Poezii (Editura Hermann, Sibiu 1996)
François Villon, Balade (Ed. Hermann, Sibiu 1997)
Georg Scherg, Sommerliches Divertimento / Divertiment estival (Editare proprie bilingvă, Leonberg 1998)
Rainer Maria Rilke, Versuri (Ed. Hermann, Sibiu 1999)
Rainer Maria Rilke, Poeme alese (Ed. Saeculum, Sibiu 2002)
Walter Roth, Cântecul pescarilor – Medic în Delta Dunării (Ed. DACIA XXI, Cluj 2010)
Wolf von Aichelburg, Gedichte-Poezii, Ediția a II-a, bilingvă, cu o prefață de Hans Bergel, (Ed. InfoArtMedia, Sibiu 2011)
Helge Von Bömches – Privire în culise sau Jurnalul unei vieți de cântăreț de operă (Ed. HORA, Sibiu 2012)
François Villon, Le Lais ou le Petit Testament. Diata sau Testamentul Mic (Ed. Eminescu, București 2015).

CUPRINS

15 ianuarie	5
Pianistul	6
Poezia	7
Alb	8
Septembrie	9
Trepte.....	10
Arhitect.....	11
Inima de porfir	12
Poemul, definiție	13
Umbra.....	14
Altcineva.....	15
Coame.....	16
Fereastră deschisă.....	17
Oglindă.....	18
Jurământ.....	19
Invenție.....	20
Seara așteptată	21
Grădină.....	22
Peisaje.....	23
Numai seara	24
Consolare.....	25
Ploaie	26
Antologie	27
Vag și impalpabil	28
Anotimp.....	29

Totuși	30
Plimbare cu câinele	31
Fals tratat	32
Vie	33
Știam	34
Vârstă	35
Erată	36
Poștaș	37
Din vorbă în vorbă	38
Confesie	39
Depărtare	40
Călătorie	41
Geam aburit	43
Elogiul melancoliei	44
Noaptea	45
Haltă	46
A veni, venire	47
Aur	48
Ieșire	49
Liman	50
Nuditate	51
Toamnă	52
Pe vârfuri	53
Jertfă	54
Poem pentru un prieten	55
Femeia de nisip	56
Ochi	57
Amnezie	58

Uimire	59
Ucenic	60
Traducător	61
Iris	62
Poet	63
Elegie	64
Cântec	65
Planuri de viață	66
Nici o asemănare	67
Așteptare	68
Douăzeci	69
Când ești copil	71
19 decembrie	72
Cititorul	73
Ardere de tot	74
Amintirea vârstelor	75
Plecare	76
Calendar	77
Mi se face	78
Utopia	79
CV Dan Dănilă	83

15 IANUARIE

Cu ce să umplu această dimineată,
această cămașă mult prea largă?
Mi se văd coastele și sternul,
iar inima, tot mai neliniștită
se întreabă dacă mai este liberă
sau anotimpul ei a trecut deja.

Dacă mai e liberă să povestească
despre aceste palide rădăcini
ale tuturor copacilor-reverențe
sau despre nimicul atotputernic
care îi soarbe lacom ultima dorință.

Sau printre crenelurile zorilor,
aidoma norilor de vreme bună,
să își treacă lin ca untdelemnul
fibrele adunate în pumnul vânăt
de carne zdrobită și cusută la loc,
de melc înghețat, părăsit de uitare,
fără nicio răsplată sau îndemn.

În sinea ei lumina se dezbracă
dar necuprinsul nu mai vrea să tacă.

PIANISTUL

Mi-a spus: viața este doar imitația unui film de aventuri pe care îl văzuse demult – era foarte cărunț, înțelept și l-am crezut chiar fără să înțeleg.

Mișcarea mâinilor deasupra clapelor mi se părea infinit de duioasă, absolut impecabilă – apoi, la un pasaj mai lent am văzut clar petele cafenii de bătrânețe, ședeam prea aproape dar cineva trebuia totuși să întoarcă foile partiturii – lângă un senior să nu te simți niciodată stingher.

Este întotdeauna aproape – îngerul, spunea bunica, îl porți mereu pe umăr, dar el respiră atât de ușor – sau poate nici nu mai respiră – și nu vei simți nici o boare pe ceafă, nici o atingere, nici o povară sau ușurare. Cîstește vinul turnat dacă vrei să rămâi tânăr – iar pata de cafea se întindea lent pe covorul armenesc, ca în romanul acela polițist al lui Edgar Wallace – un *deja vu* precis, cu miros și culoare. Atunci credeam fără să înțeleg, acum înțeleg fără să cred, dar poate filmul meu este puțin altfel.

Nu merg la cinematograful fără armură, în întuneric orice mi se pare posibil.

POEZIA

La cincisprezece ani scriam poezii. De abia după trei ani am cunoscut un poet în carne și oase; îmi explica stânjeneala și umilința de a fi.

Ce rușinos este să treci printre oameni cu un carnetel secret în buzunar, să te furișezi pe străzile înguste conștient că ar trebui să uiți cuvinte, să numeri silabe, strofe sau versuri, să pui accent pe durerea cea mare.

Poezia este un pantof prea strâmt, speram că va trebui doar să rabd cu acea răbdare obișnuită, banală și voi uita de menghina afurisită, dar am rămas cu această durere.

Poezia este un pantof cu scârț: toată lumea mă privește cu reproș când intru în librărie, la bibliotecă sau în muzeul poezilor dispăruți.

ALB

Azi nu mai cred în albul zăpezii
așa cum îl știam – răsuflarea cerului
ar fi cristalină, se spune, iar miopii
sunt desigur cei mai mari mistici
fiindcă au numai visuri colorate
și adorm cu nasul înfipt în eter.

Ceva ne scapă mereu, zâmbim
în trecere pe lângă vitrine întunecate,
știind că va rămâne ceva. Absența
nu mai este posibilă, albul disecat
sau alunecarea în cerc a astrelor,
nici cenușiul care a văzut lumina.

O petală arsă de soare, cerneala
cu care s-a semnat fiul fiului fiului
alungând demonii de pe maculator
și ispita caligramelor ultrasecrete
sau asaltul teribil al dimineților.

SEPTEMBRIE

Cântă păsări printre morminte – ce știu ele,
vor pleca în curând atrase de un magnet,
vor pleca fără memorie, fără regrete,
vor lăsa inimile goale în măruntul oraș.

Noi, cu istoria și păcatele, ele cu toate celelalte,
mai ales cu stele și cer. Iar pietrele reci
cu care numărăm pașii nu vor răspunde
la singura întrebare: mai este cineva pe aici,
printre amintiri și copaci, printre murmure?

Vine toamna sau este doar o bătrânețe
a clorofilei, un zbucium repetat
pentru albumul vechi cu frunze presate?
Mergi pe alei și nimeni, nici un om
desfrunzit nu îți mai iese în cale,
doar umbre încordate, gata să sară.

Frică? Regele foșnetelor se ascunde
acolo unde numai vulpile dorm.
Printre crengile copacilor cântă stelele
și te temi să nu se oprească vreodată –
se spune că este doar visul cel vechi
visat odată cu nașterea, cu tainica istorie.

Cântă liniștea printre mormintele serii.
Vom adormi legănați de brațele vântului
ajunși acolo unde întrebările au răspuns.

TREPTE

Ai tot timpul să cobori scările
într-un basm sau într-o alegorie,
un film mut cu grimase și zâmbete,
o dramă cu oameni adormiți în fotolii.

Ai atâta vreme să citești din mers
azurul de pe marginea filelor,
să umpli vidul cu fluturi galbeni
și fantomatice lumini ale nordului.

Ai timp să numeri melancoliile,
mecanic, sau furiile cu nume și chip,
apoi măruntele păsări zgribulite
să te aducă aproape la disperare.

Ai o viață întreagă să te molipsești
de silabe și amintirea cuvintelor,
de ploi tremurând și ierburi înalte,
să înnebunești că nu există culoarea
pe care ți-o imaginezi când visezi.

ARHITECT

După ce am învățat spirala simplă
din acea foame de spațiu și loc,
am suprapus un cerc peste cubul
care părea că-mi aduce noroc.

Descopeream forma cetăților, piața
cu spițele străzilor, bronz de statui
pus într-un loc geometric ce nu-i
cu nimic mai prejos decât viața.

Toată carnea mea se făcuse mortar,
gemeam turtit sub orice piatră nouă:
în loc de tencuială, sudoare de rouă,
prin vene-mi curgea numai apă de var.

Dar în ziua a șaptea am adormit
cu poarta închisă, cu punțile trase:
pusesem în ziduri tot calciul din oase,
la orice răspântii eram răstignit.

INIMA DE PORFIR

Sau dialogul absolut imposibil
dintre un turn de fildeș și poezie,
dintre vlăstari și un cerb capital,
așa cum trupul de odinioară nu știa
istoria de mâine, nici ninsorile mute
despre clipa regretului de acum.

Cu toată vinovăția pe care o simt
față de diminețile fără balansoar,
cu bustul dezgolit lângă fereastră
deghizat în porfir strălucitor
ca un strigăt înspre lumină.

Când totul se va termina, desigur,
voi strânge cortul provizoratului
din poiana înconjurată de iepuri,
voi suna în trompeta mea coclită
furios pe monologurile acestea
despre toți dezmoșteniții soartei,
cu presimțirea minunatei furtuni,
cu disperarea învățată pe de rost.

POEMUL, DEFINIȚIE

O creangă frântă sub greutatea nopții,
un cuib de rumeguș pentru somn,
țestoasa cu ochii foarte blânzi,
o curentare la înaltă tensiune,
limita bănuită a unui anotimp.

Un vis terminat doar în zori,
mierea prelinsă în gura filosofului,
o pâine frământată în cenușă,
un proiect de perpetuum mobile,
mașina de tocat carne păcătoasă,
cârțița roșie scoasă la lumină.

Un flacon sigilat cu parafină,
un fanar abia pâlpâind, fără paznic,
copilul altuia, adoptat de o pasăre,
o aripă prea grea pentru oricare trup,
cerneala dizolvată în sânge,
o scară împletită din litere sau
singura fantomă întrupată în sine.